

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Sportovní areál Ještěd a.s.**, IČO 25437941
sídlem Jablonecká 41, Liberec
zastoupený advokátem JUDr. Janem Vavruškou
sídlem Rumjancevova 696/3, Liberec 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2015, č. j. 92383/ENV/15,
1350/540/15, sp. zn. 82.5/541/15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“ či „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí

(dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ČIŽP“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném v době vydání rozhodnutí (dále jen „zákon“) pokuta ve výši 160 000 Kč za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že nechal pokácet 21 ks vzrostlých dřevin o obvodu kmene ve výšce 130 cm nad zemí větším než 80 cm, a to bez povolení orgánu ochrany přírody. Žalobci byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním správního deliktu ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné a že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Zároveň považuje výši uložené pokuty za nepřiměřenou.
3. Žalobce nerozporuje, že předmětné dřeviny v rozhodném období pokácel bez vydaného povolení příslušného orgánu ochrany přírody.
4. *V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasí s interpretací § 8 zákona žalovaným a s jeho aplikací na konkrétní skutkový stav. Konkrétně nesouhlasí s žalovaným, který na str. 4 napadeného rozhodnutí dospěl k dílčímu závěru, že stav dřevin neumožňoval postup dle ust. § 8 odst. 4 zákona. Žalovaný zde uvedl, že odvolatel požádal o pokácení dřevin v listopadu roku 2013 s tím, že „se většinou jedná o náletové stromy, které nebyly v minulosti řádně udržovány. Tyto náletové stromy zasahují do výhledu příjezdové komunikace a snižují bezpečný výhled a to zejména k pohybujícím se návštěvníkům areálu Vesec při průjezdu automobilů. Několik stromů, které tvořily původní stromořadí, je již ve velmi špatném stavu a hrozí akutní nebezpečí úrazu pro návštěvníky sportovního areálu Vesec.“ K žádosti byl přiložen zákres se dřevinami. Ke kácení došlo v červnu a říjnu roku 2014. Ze šetření ČIŽP (České inspekce životního prostředí – pozn. soudu) vyplynulo, že dřeviny měly proschlé větve, nikoliv však, že by jejich stav měl zřejmě a bezprostředně ohrožovat život či zdraví, anebo brozit škodou značného rozsahu. Z odvolatelem namítaného hodnocení pana B. vyplývá, že stav dřevin je výrazně zhoršený a je doporučeno jejich pokácení. Ve správním řízení tak žádný ze subjektů, majících dostatek kvalifikačních předpokladů pro zhodnocení stavu předmětných dřevin, neoznačil stav dřevin za tzv. „havarijní“, tedy za zřejmě a bezprostředně ohrožující chráněné zájmy. Tomu svědčí i skutečnost, že ke kácení dřevin došlo s vysokou časovou prodlevou od podání žádosti o jejich pokácení (cca půl roku až jeden rok) a jednání tak evidentně postrádalo naléhavost.*
5. Výše uvedené odůvodnění rozhodnutí považuje žalobce za zavádějící, když důkazní návrh žalobce na výslech ředitele Městských lesů Liberec pana B. žalovaný „odbyl“ tak, že nikdo z kvalifikovaných subjektů neoznačil stav za havarijní. Právě vyjádření pana B. dokládá faktický havarijní stav stromů, který je ve vyjádření popsán jako špatný až velmi špatný zdravotní stav předmětných dřevin. Žalobce je přesvědčen, že pokud měl správní orgán pochybnosti o pravdivosti vyjádření svědka, měl provést výslech jmenovaného pana B. a jeho výpověď porovnat s dalšími důkazy.
6. Žalobce nesouhlasí ani s argumentací žalovaného, že kácení dřevin evidentně postrádalo naléhavost, když k tomu došlo s vysokou časovou prodlevou od podání žádosti o jejich pokácení. Dle žalobce opomněl žalovaný, že stav předmětných stromů se mohl přes zimu značně zhoršit tak, že v rozhodné době hrozilo bezprostřední ohrožení zájmů chráněných zákonem a že ke svévolnému kácení by žalobce nepřistoupil, pokud by správní orgán vydal včas předmětné rozhodnutí. V daném případě je třeba dát přednost zájmu na ochraně zdraví a majetku před zájmem na ochraně přírody. Míru rizika přitom žalobce dokládal již

v průběhu správního řízení seznamem akcí konaných v areálu a průměrným počtem návštěvníků, který činí tisíce až desetitisíce.

7. Žalobce rovněž nesouhlasí s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že i kdyby zde existoval odůvodněný postup žalobce dle § 8 odst. 4 zákona, dopustil by se účastník řízení v daném případě správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. h) zákona (neoznámení pokácení havarijních dřevin), na kterou dopadá stejná výše sankce. Nelze totiž danou věc takto paušalizovat pouze na základě možné výše sankce, tedy činit nerozhodným o jaký správní delikt se v daném případě jedná. Naopak je třeba vycházet z konkrétních okolností dané věci. Žalobce trvá na tom, že ačkoliv by v obou případech šlo o správní delikt, pouhé dodatečné neoznámení o kácení dřevin v režimu § 8 odst. 4 zákona by muselo být nutně stiženo mírnější sankcí.
8. Závěrem tohoto bodu žalobce zdůraznil, že *svědectví J. B. bylo v otázce zjištění skutkového stavu věci (tj. stavu předmětných dřevin) zcela klíčové*, a proto J. B. měl být v rámci správního řízení vyslechnut jako svědek. Postup správního orgánu byl tak v dané souvislosti v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu.
9. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s výší uložené pokuty, kterou shledává za nepřiměřenou. Přestože správní orgán uvádí, že stav stromů byl skutečně špatný, účastník nesledoval kácením dřevin zisk, ale zajištění bezpečnosti provozu areálu a též poskytl veškerou součinnost, byla žalobci uložena vysoká pokuta (160 000 Kč). Pokutu v této výši uložil správní orgán přesto, že současně uvedl, že pochybení účastníka je toliko formální povahy, neboť by kácení stromů bylo velmi pravděpodobně povoleno. Ačkoliv oba správní orgány konstatovaly, že sankce byla stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí, žalobce považuje tuto argumentaci za zjednodušující a odtrženou od reality. Dle žalobce nelze vycházet toliko z numerického rozpětí zákonné sazby. Stanovená pokuta představuje citelný zásah do ekonomické situace účastníka. Žalobce poukazuje na výkaz zisků a ztrát, ze kterého vyplývá, že žalobce skončil ve ztrátě 29 538 000 Kč v roce 2013 a dále 13 204 000 Kč v roce 2014.
10. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rovněž, aby přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
12. K průběhu správního řízení žalovaný uvedl, že žalobce do protokolu sice uvedl zmíněné hodnocení stavu dřevin pana B., z čehož by bylo možno usoudit, že směřuje k uplatnění postupu dle § 8 odst. 4 zákona, avšak v řízení tento postup neuplatňoval a nepředložil žádné další důkazy podporující postup dle tohoto ustanovení. Písemné vyjádření pana B. předložil a jeho výslech navrhl žalobce až v rámci řízení o odvolání. Žalovaný zdůraznil, že vyjádření pana B. udává závažné důvody pro postup dle § 8 odst. 1 zákona, tedy pro povolení ke kácení, nikoliv však pro nutnost postupu dle § 8 odst. 4. Těmito aspekty se ČIŽP při svém rozhodování zabývala.
13. Žalovaný upozorňuje, že postup dle § 8 odst. 4 zákona je žádoucí, jde-li o stav dřevin bezprostředně ohrožující život, zdraví či majetek. Dochází k němu zpravidla v důsledku akutního působení vnějších vlivů, jako jsou vichřice a silné deště, které způsobují náhlou změnu stability či narušení statiky stromu (podemletí, rozlomení). Tento postup je tak žádoucí v případech, kdy dojde k okamžité změně stavu dřevin, nebo změně místa, kde dřevina roste. Žalovaný rovněž podotýká, že jedince určitých druhů dřevin lze zachovat po

vhodné radikální úpravě i v případě silného poškození korun, pokud jejich kmeny nemají narušenou statiku. Samotná skutečnost, že část korun je suchá, nezapříčiňuje akutní ohrožení dle § 8 odst. 4 zákona. Jelikož zde nedošlo k příslušnému odbornému posouzení, obecné konstatování o zhoršeném zdravotním stavu blíže neurčených dřevin nelze považovat za dostatečný důkaz k tak závažnému jednání.

14. Popsaná urgentnost a bezprostřednost je základním znakem postupu dle tohoto ustanovení. Pokud by tomu tak nebylo, dané ustanovení by postrádalo smysl. Postup dle § 8 odst. 4 zákona lze tedy užít jen v případě zřejmé a bezprostřední hrozby, která je tak urgentní, že není možné vyčkat rozhodnutí orgánu ochrany přírody a krajiny. Pokud by v zákonné lhůtě nedošlo k vydání rozhodnutí, měl žalobce využít prostředky ochrany proti nečinnosti. Žalovaný též zdůrazňuje, že by bylo nutné prokázat havarijní stav dřeviny pro každý jednotlivý exemplář, a to v daném čase kácení. Z těchto důvodů nesouhlasí s tvrzením, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav a současně poukazuje na skutečnost, že během odvolacího řízení nebylo možné zajistit znalecké posouzení z důvodu již neexistujících dřevin. Z odborného posouzení ČIŽP bezprostředně po kácení vyplývalo, že zdravotní stav dřevin nedosahoval požadavků ustanovení § 8 odst. 4 zákona.
15. K námitce nevyslechnutí svědka pana B. žalovaný uvedl, že ČIŽP nese odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě ČIŽP na základě svého posouzení vyhodnotila stav dřevin jako stav neumožňující postup dle § 8 odst. 4 zákona. V řízení žalobce neprokázal a netvrdil, že mohl postupovat dle uvedeného ustanovení a výsledků pana B. navrhl až v rámci odvolání. Žalovaný shrnuje, že v prvostupňovém řízení byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jelikož se ČIŽP zabývala i vyjádřením pana B. a nerozporovala jej. Žalovaný považoval výsledek svědka za nadbytečný, neboť ČIŽP provedla odborné posouzení zdravotního stavu dřevin a dospěla k závěru, že stav dřevin nebyl havarijní. Pokud byl žalobce přesvědčen o nutnosti tohoto postupu, měl ke kácení přistoupit okamžitě, ne až s více než půlročním zpožděním.
16. K výši sankce žalovaný uvádí, že v prvostupňovém řízení byly všechny žalobcem tvrzené skutečnosti vzaty v úvahu a hodnoceny jako polehčující okolnosti. Ať již šlo o stav dřevin, spolupráci žalobce v řízení či motivaci, již byla bezpečnost provozu a ne zisk. Tvrzeným citelným zásahem do ekonomické situace žalobce se žalovaný zabýval a dospěl k závěru, že výše sankce není tzv. likvidační sankcí. Ačkoliv žalobce v letech 2013 a 2014 hospodařil se značnou ztrátou, aktiva žalobce činí necelých 28 milionů Kč a výdaje na reklamní činnost či opravy dlouhodobého majetku se pohybují v řádech milionů. Sankci ve výši 160 000 Kč, která byla stanovena při spodní hranici zákonné sazby, nelze proto považovat za likvidační.
17. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil (§ 51 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

20. Dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona *ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem.*
21. Ustanovení § 8 odst. 4 zákona stanoví, že *povolení není třeba ke kácení dřevin, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo brozí-li škoda značného rozsahu. Ten, kdo za těchto podmínek provede kácení, oznámí je orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení.*
22. Dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí protiprávního jednání tím, že *poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.*
23. Dle ustanovení § 88 odst. 1 zákona orgán ochrany přírody uloží orgán ochrany přírody *pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické nebo fyzické osobě, při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání dle písm. c).*
24. Soud předně vycházel ze skutkového stavu, který je mezi účastníky nesporný a je zdokumentován i ve správním spise, že žalobce předmětné dřeviny v rozhodném období pokácel bez vydaného povolení příslušného orgánu ochrany přírody.
25. Svou obranu a nezákonnost napadeného rozhodnutí však žalobce staví *v prvním žalobním bodu* na tom, že byly splněny předpoklady pro postup podle § 8 odst. 4 zákona. Interpretaci § 8 zákona žalovaným považuje za účelovou a zavádějící.
26. Po posouzení skutkových okolností dané věci dospěl soud k závěru, že v daném případě předpoklady pro postup podle § 8 odst. 4 zákona splněny nebyly.
27. Ačkoliv žalobce (konkrétně ředitel společnosti) uvedl již dne 5. 9. 2014 indicie týkající se stavu dřevin v době jejich kácení, které by mohly odůvodňovat takový postup, žalobce jej v řízení neuplatňoval a ani důkazy odůvodňující tento postup žalobce nepředložil, pouze dne 29. 9. 2014 zaslal fotodokumentaci dřevin před provedením kácení a žádost o povolení ke kácení dřevin ze dne 17. 10. 2013, kterou podal u odboru životního prostředí Magistrátu města Liberec.
28. Po doručení „Oznámení o zahájení správního řízení“ ze dne 12. 1. 2015, v němž bylo sděleno žalobci, že s ním ČIŽP zahajuje řízení ve věci uložení pokuty dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona a současně byl poučen o právu nahlížet do správního spisu, ve kterém byly shromážděny listiny tvořící podklad pro vydání rozhodnutí, žalobce žádné důkazní návrhy neučinil, ani žádné podklady pro rozhodnutí ČIŽP nedoložil.
29. ČIŽP po provedeném odborném posouzení zjištění (získaných na základě inspekčního šetření dne 4. 6. 2014 a dne 15. 10. 2014, včetně fotodokumentace, vyjádření účastníka řízení dne 5. 9. 2014, fotodokumentace před provedením kácení dřevin zasláné účastníkem řízení a žádosti o kácení dřevin) dospěla k závěru, že dřeviny byly před kácením ve zhoršeném stavu, avšak ne natolik, aby byl odůvodněn postup dle § 8 odst. 4 zákona.
30. S ohledem na výše uvedený závěr vydala ČIŽP dne 3. 8. 2015 prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci předmětnou pokutu ve výši 160 000 Kč. V odůvodnění podrobně popsala průběh správního řízení i skutková zjištění, která podrobila právnímu hodnocení. Závěrem se neopomněla zabývat výší uložené pokuty, včetně zohlednění polehčujících okolností.

31. Soud se s úvahami prvostupňového orgánu uvedenými na 5 – 7 straně rozhodnutí shoduje a dodává, že k postupu dle § 8 odst. 4 zákona je třeba přistoupit tehdy, jedná-li se o stav, kdy hrozí akutní nebezpečí z prodlení a nelze čekat na vydání povolení ke kácení dle 1 odstavce. Je tedy rozhodné, kdy k defektu může dojít. V daném případě ze správního spisu nevyplývá, že by se jednalo o situaci vykazující v době kácení dřevin takovou bezprostřední hrozbu. Žalobce ani sám netvrdí, potažmo neprokazuje, že by nastal takový bezprostřední stav dřevin v důsledku akutního, nenadálého působení vnějších vlivů (vichřice, dlouhodobé deště způsobující náhlou změnu stability či narušení statiky stromu). Pouze upozorňuje, že podal žádost o kácení dřevin, o níž nebylo před kácením dřevin rozhodnuto a žádosti předcházela konzultace s ředitelem Městských lesů Liberec, panem B., který si stromy prohlédl, doporučil jejich pokácení a na základě tohoto doporučení podal žalobce žádost o kácení dřevin.
32. ČIŽP v rámci hodnocení skutkových zjištění, s ohledem na upozornění žalobce, že cílem kácení dřevin byla bezpečnost provozu areálu, správně hodnotila i možnost postupu dle § 8 odst. 4 zákona, tedy zda u pokácených stromů došlo k náhlé změně stavu dřevin vyžadující urgentnost a bezprostřednost zásahu v podobě jejich pokácení bez příslušného povolení ke kácení dřevin. Z fotodokumentace, kterou předložil žalobce v rámci správního řízení a rovněž z fotodokumentace pořízené při inspekčním řízení naplnění těchto podmínek pro postup dle tohoto ustanovení seznat nelze. Přitom, jak již bylo uvedeno, postup dle § 8 odst. 4 zákona lze tedy užít jen v případě zřejmé a bezprostřední hrozby, která je tak urgentní, že není možné vyčkat rozhodnutí orgánu ochrany přírody a krajiny.
33. Žalobcovo tvrzení, že žalovaný měl vzít v potaz, že se stav dřevin mohl přes zimní období zhoršit a umožňovat tak postup dle § 8 odst. 4 zákona v daném případě nemůže obstát. Pokud by stav dřevin tento postup umožňoval, musel by žalobce v tom případě prokázat havarijní stav každého jednotlivého kusu před samotným kácením. Žalobce však žádný takový důkaz z doby bezprostředně předcházející kácení nepředložil. Pokácením dřevin pak znemožnil kontrolnímu orgánu předem vyhodnotit zásah a posoudit závažnost důvodů pro kácení.
34. Soud poukazuje i na argumentaci žalovaného v rozhodnutí na straně 4 až 5, který podotýká, že i pokud by byly splněny předpoklady pro postup dle § 8 odst. 4 zákona, žalobce pokácení stromů dodatečně neoznámil. Za této situace by se dopustil jiného protiprávního jednání, za něž je možno uložit pokutu ve stejném zákonném rozmezí. Soud k tomu dodává, že ačkoliv tato argumentace není relevantní pro určení výše pokuty, lze z popsaného jednání žalobce usuzovat, že žalobce neměl v úmyslu postupovat dle § 8 odst. 4 zákona.
35. Z uvedeného důvodu nemůže obstát ani tvrzení žalobce, že postupoval dle § 8 odst. 4 zákona, aniž o tom věděl. Žalobce totiž nepostupoval podle zákona a prováděcího předpisu, který ukládá povinnost podat oznámení o kácení dřevin, které musí obsahovat *v případě kácení dřevin podle § 8 odst. 4 zákona doložení skutečností nasvědčujících tomu, že byly splněny podmínky pro tento postup [§ 4 odst. 2 písm. e) vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení]*. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce takové oznámení učinil.
36. Lze dodat, že i v případě silného poškození koruny, jež je patrné z vyjádření pana B., lze určité jedince zachovat po vhodné radikální úpravě. Rovněž lze podotknout, že do režimu § 8 odst. 1 zákona spadají i dřeviny poškozené, polámané, či suché.

37. Soud je toho názoru, že výslech pana B., který žalobce navrhoval v odvolacím řízení, nebylo nutno provádět a to s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav vyplývající zejména z inspekčního šetření dne 4. 6. 2014 a dne 15. 10. 2014, včetně fotodokumentace a rovněž z fotodokumentace před provedením kácení dřevin zaslané účastníkem řízení. Přitom případný výslech tohoto svědka se mohl týkat toliko zkoumání skutkového stavu dřevin, které se váže k časovému období před podáním žádosti o kácení dřevin (říjen 2013), nikoli ke stavu dřevin v době, kdy žalobce přistoupil k jejich nepovolenému kácení (červen 2014). Lze dodat, že žalobce po konzultaci a zhlédnutí dřevin panem B. podal žádost o povolení ke kácení dřevin. Jinými slovy, konzultace s panem B., které předcházelo zjištění stavu dřevin, vedla žalobce právě k podání žádosti o povolení dle § 8 odst. 1 zákona a nikoli k postupu dle § 8 odst. 4 zákona.
38. Vzhledem k tomu, že v době probíhajícího správního řízení pokácené dřeviny již neexistovaly, nebylo možné objektivně určit, zda alespoň některé dřeviny splňovaly předpoklady pro postup dle § 8 odst. 4 zákona. Žalobcovo dodatečné tvrzení, že se jednalo o kácení v tomto režimu, se jeví soudu jako účelové. Skutková zjištění správního orgánu I. stupně vycházející ze spisového materiálu, kdy ČIŽP poukázala na zhoršený stav některých jedinců, avšak jejich poškození nevyhodnotila jako havarijní. Uvedené hodnocení považuje soud za zcela dostatečné a rovněž za adekvátní hodnocení zjištěného skutkového stavu.
39. S ohledem na výše uvedené soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, v níž vytýká žalovanému porušení § 50 odst. 3 správního řádu. Dle soudu správní orgán I. stupně náležitě zjistil skutkový stav a provedl důkazy, které byly nezbytné k vydání rozhodnutí ve věci.
40. K poukazu žalobce, že v daném případě je třeba dát přednost zájmu na ochraně zdraví a majetku před zájmem na ochraně přírody, přičemž míru rizika žalobce dokládal již v průběhu správního řízení seznamem akcí konaných v areálu a průměrným počtem návštěvníků, soud uvádí, že za této situace bylo na místě, aby se žalobce dovolával prostředků ochrany proti nečinnosti správního orgánu, který byl povinen o jeho žádosti rozhodnout o to naléhavěji, když sám dokládá, že v předmětném areálu pořádal veřejné akce. Skutečnost, že tak neučinil a místo toho přistoupil ke svévolnému kácení dřevin, nemůže být relevantním důkazním prostředkem havarijního stavu pokácených dřevin.
41. Soud danou věc posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č.j. 5 A 27/2001-34, v němž tento soud rovněž posuzoval otázku, zda došlo k nepovolenému kácení dřevin dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona, ačkoliv stav dřevin nebyl havarijní.
42. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce brojí proti výši stanovené pokuty, kterou považuje za nepřiměřenou. Dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les. Za toto jednání lze uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.
43. V daném případě žalobce upozorňuje především na skutečnost, že správní orgán I. stupně připustil, že stav stromů byl skutečně špatný, kácením dřevin nebyl sledován zisk, nýbrž zajištění bezpečnosti provozu areálu a žalobce poskytl správním orgánům adekvátní součinnost. Žalobce de facto vyjmenovává okolnosti, které již byly hodnoceny správními orgány jako polehčující okolnosti dané věci a které je vedly k uložení pokuty právě

v uložené výši a i v této výši se jedná o sankci při spodní hranici zákonného rozpětí. Uvedené posouzení shledává soud logickým a racionálním. Soud nemohl přitom opomenout okolnost, která byla rovněž vzata v úvahu při stanovení výše pokuty, a sice že ke kácení dřevin došlo ve vegetačním období, kdy je zvýšeno riziko poškození ostatních zájmů chráněných zákonem (ochrana hnízdicích ptáků apod.).

44. Dále žalobce upozorňuje, že nelze vycházet toliko z numerického rozpětí zákonné sazby, nýbrž pokuta musí vycházet i z ekonomické situace účastníka. Žalobce přitom poukazuje na výkaz zisků a ztrát, ze kterého vyplývá, že žalobce skončil v daném období ve ztrátě 29 538 000 Kč v roce 2013 a dále 13 204 000 Kč v roce 2014.
45. K takto formulované námitce soud konstatuje, že zásahem pokuty do ekonomické situace žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž dospěl k závěru, že výše sankce není tzv. likvidační sankcí, neboť i když žalobce v letech 2013 a 2014 hospodařil se značnou ztrátou, jeho základní kapitál byl ve výši několika stovek milionů a roční tržby se pohybovaly ve výši několika desítek milionů. Z listin zaslaných žalobcem soud ověřil, že ve sledovaném období měl žalobce tržby za prodej zboží ve výši 264 000 Kč, z toho obchodní marže ve výši 171 000 Kč, aktiva žalobce jsou ve výši stovek milionů, z toho oběžná aktiva ve výši 3 511 000 Kč. Soud se proto nemůže ztotožnit s žalobcem, že by tak sankce, která byla stanovena při spodní hranici zákonné sazby ve výši 160 000 Kč výrazně zasáhla do jeho ekonomické situace.
46. Dle soudu je žádoucí, aby se výše sankce projevila v majetkové sféře delikventa s účinky individuální, ale i generální prevence. Postih v podobě trestu v sankčním řízení musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Výši pokuty přitom soud shledává adekvátní zjištěným okolnostem daného případu.
47. Soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny účinné přede dnem 1. 7. 2017 a právní úpravy tohoto ustanovení změněné článkem XXIV zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
48. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností

nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. ledna 2018.

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

